

**KEN
FOLLETT**

O MISIUNE RISCANTĂ

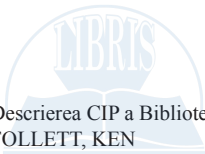

**KEN
FOLLETT**

O MISIUNE RISCANTĂ

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FOLLETT, KEN

O misiune riscantă / Ken Follett; trad.: Graal Soft – Integrated Translation
Services. – București: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-102-2

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

KEN FOLLETT
Jackdaws
© 2002 by Ken Follett
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT – INTEGRATED TRANSLATION SERVICES

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-609-102-2

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, un număr de 50 de femei au fost trimise în Franța ca agenți secreți de către Serviciul de Operațiuni Speciale (SOE) din Marea Britanie. Dintre acestea, doar 36 au supraviețuit războiului. Celelalte 14 și-au pierdut viața.

Această carte este dedicată tuturor acestor femei.

PRIMA ZI

Duminică, 28 mai 1944

CAPITOLUL 1

Cu un minut înainte de explozie, piața Sainte-Cécile era cufundată în liniște. Era o seară caldă și nu bătea nici o adiere de vânt în oraș. Clopotele bisericii răsunau liniștit, chemându-i cam fără tragere de inimă pe credincioși la slujbă. Lui Felicity Clairet îi trezeau presimțiri negre.

Castelul din secolul al XVII-lea domina întreaga piață. O copie în miniatură a celui de la Versailles, acesta avea o intrare măreață și două corpuri de clădiri dreptunghiulare pe ambele părți, care se micșorau treptat în părțile din spate. Castelul mai avea o pivniță și două etaje, iar deasupra un acoperiș înalt cu lucarne ovale.

Felicity, căreia toată lumea îi spunea Flick, iubea Franța. Îi plăceau clădirile elegante, clima blândă, prânzurile luate pe îndelete și oamenii cultivați. Îi plăceau tablourile pictorilor francezi, literatura franceză și hainele elegante. Majoritatea turiștilor aveau impresia că francezii nu sunt prietenoși, dar Flick le vorbea limba de la șase ani și nimeni nu-și dădea seama că era străină.

O deranja faptul că Franța pe care o iubea atât de mult se schimbase. Nu mai era destulă mâncare pentru a lua masa pe

îndelete, toate tablourile fuseseră furate de naziști, iar curvele rămăseseră singurele femei bine îmbrăcate. La fel ca majoritatea femeilor, Flick purta o rochie lălâie, decolorată de prea mult spălat. Își dorea din tot sufletul ca acea țară să fie la fel ca înainte. Poate că avea să revină la normal în curând, dacă ea și tovarășii ei aveau să-și ducă la bun sfârșit misiunea.

Poate că nu va mai prinde schimbarea – poate că avea să moară în următoarele minute. Nu era fatalistă; voia să trăiască. Își dorea să facă o mulțime de lucruri după război: să-și termine doctoratul, să aibă un copil, să vadă New Yorkul, să-și cumpere o mașină sport și să bea șampanie pe plajă la Cannes. Dar dacă avea să moară, se bucura că își va petrece ultimele clipe într-o piață luminată de razele soarelui, admirând o clădire veche și frumoasă, în timp ce ritmul vioi al limbii franceze îi răsuna dulce în urechi.

Castelul fusese construit ca reședință pentru aristocrația din partea locului, dar ultimul conte de Sainte-Cécile fusese ghilotinat în 1793. Grădinile ornamentale fuseseră demult transformate în vii, căci aceasta era patria vinului, inima regiunii Champagne. Acum în castel se afla o importantă centrală telefonică, amplasată aici doar fiindcă ministrul telecomunicațiilor se născuse la Sainte-Cécile.

Când veniseră nemții, extinseseră centrala pentru a facilita conexiunile între sistemul de telefonie francez și noua linie telefonică spre Germania. În clădire se stabilise și sediul regional al Gestapoului, cu birouri la etajele superioare și cu celule la subsol.

Cu o lună în urmă, castelul fusese bombardat de către forțele aliate. Era ceva nou să-și atingă ținta cu atâta precizie. Bombardierele cu patru motoare Lancaster și Flying Fortress care survolau spațiul aerian al Europei în fiecare noapte nu aveau o asemenea precizie – câteodată ratau chiar și un oraș întreg – dar ultima generație de bombardiere, de tip Lightning¹ și

---

¹ Fulger

Thunderbolt¹, puteau să se furișeze pe timp de zi și să nimerescă o țintă de mici dimensiuni, cum ar fi un pod sau o gară. Mare parte din aripa de vest a castelului ajunsese acum un morman de cărămizi ciobite și dale albe de piatră din secolul al XVII-lea.

Dar raidul aerian nu-și nimerise ținta. Reparațiile se făcuseră repede, iar liniile telefonice căzuseră pentru scurt timp, căci nemții instalaseră rapid alte panouri de comandă. Tot echipamentul telefonic automat și amplificatoarele atât de necesare pentru convorbirile internaționale erau în subsolul care scăpase aproape neatins.

De aceea se afla Flick aici.

Castelul se înălța în partea de nord a pieței; era împrejmuit de un zid înalt cu piloni de piatră și grilaj de fier și păzit de soldați înarmați. La est se afla o bisericuță din Evul Mediu, ale cărei porți vechi din lemn erau larg deschise ca să intre aerul vărat și credincioșii. Peste drum de biserică, pe partea de vest a pieței se afla primăria, condusă de un primar ultraconservator care se înțelegea destul de bine cu naziștii. Pe latura din sud se înșirau niște magazine și un bar numit Café des Sports. Flick stătea la o masă pe terasă, așteptând să înceteze dăngănitul clopotelor. Avea în față un pahar cu vin alb slab din podgoriile locale pe care nici măcar nu-l gustase.

Era ofițer britanic cu grad de maior. Oficial făcea parte din First Aid Nursing Yeomanry², o organizație formată doar din femei și care se numea inevitabil FANY³. Dar acesta era doar un paravan. De fapt, ea lucra pentru o organizație secretă, Divizia de Operațiuni Speciale, al cărei scop era sabotajul în spatele liniilor inamice. La douăzeci și opt de ani, era unul

---

¹ Trăsnet

² O organizație de infirmiere voluntare înființată în 1907. În cel de-al Doilea Război Mondial, unele membre ale acestei organizații activau ca agenți secreți. (n.tr.)

³ Joc de cuvinte intraductibil (*fanny* înseamnă „fund“ în limba engleză) (n.tr.)

dintre agenții cei mai experimentați. Nu era prima oară când simțea că moartea îi dă târcoale. Știa că primejdiile o pândeau la tot pasul și învățase să-și stăpânească frica, însă tot îi înghețau sângele în vene ori de câte ori zărea căștile de oțel și mitralierele gardienilor care păzeau castelul.

În urmă cu trei ani, cel mai mare vis al ei era să ajungă profesoară de literatură franceză la o universitate din Marea Britanie, să-i învețe pe studenți să aprecieze stilul viguros al lui Hugo, spiritul lui Flaubert și înflăcărea lui Zola. Lucrase în cadrul Ministerului de Război, unde traducea documente franceze, când fusese convocată la un interviu misterios într-o cameră de hotel și întrebată dacă era dispusă să-și asume o misiune periculoasă.

Acceptase fără să stea prea mult pe gânduri. Războiul era în toi și toți băieții cu care studiaseră la Oxford își riscau viața în fiecare zi, așa că de ce să nu facă și ea la fel? La două zile după Crăciunul din 1941, începuse antrenamentele în cadrul Serviciului de Operațiuni Speciale¹. Peste șase luni era curierul care ducea mesaje de la cartierul general al SOE, de pe Baker Street nr. 64 din Londra, la grupări din mișcarea de Rezistență din Franța aflată sub ocupație nazistă, în vremurile când căștile wireless nu se prea găseau și operatori instruiți nici atât. Flick se parașuta, se deplasa cu acte false, îi contacta pe membrii mișcării de Rezistență, le înmâna ordinele, își nota răspunsurile, nemulțumirile și solicitările de arme și muniție. La întoarcere, era luată la bordul unui avion de recuperare Westland Lysander cu trei locuri, suficient de mic pentru a ateriza pe un teren de cinci sute cincizeci de metri.

De la munca de curierat fusese avansată la cea de organizare a acțiunilor de sabotaj. Majoritatea agenților SOE erau ofițeri, dar „oamenii“ lor de legătură erau teoretic membri ai

---

¹ Special Operations Executive, cunoscut și sub numele de „Armata secretă a lui Churchill“, a fost un serviciu special de spionaj și sabotaj înființat pe 12 iulie 1940, la începutul războiului, și condus de prim-ministrul al Marii Britanii. (n.tr.)

Rezistenței franceze. De fapt, Rezistența nu era formată din militari, iar agentul trebuia să le câștige încrederea în vederea colaborării arătându-se dur, priceput și autoritar.

Operațiunea era periculoasă. Împreună cu Flick mai fuseseră antrenați șase bărbați și trei femei, iar după doi ani ea era singura care mai activa. Doi muriseră cu siguranță: unul fusese împușcat de Milice, detestata poliție secretă franceză, iar cel de-al doilea murise pentru că nu i se deschisese parașuta. Ceilalți șase fuseseră capturați, interogați, torturați și trimiși în lagărele de concentrare din Germania. Flick supraviețuise pentru că nu cunoștea mila, avea reacții rapide și era obsedată de propria siguranță.

Lângă ea stătea soțul ei, Michel, conducător al mișcării de Rezistență cu numele de cod Bollinger, care își avea sediul în catedrala din Reims, la șaisprezece kilometri de locul unde se aflau. Deși își risca viața, Michel ședea comod în scaun, cu glezna dreaptă pe genunchiul stâng, ținând în mână un pahar înalt cu bere apoasă, singura care se găsea în vreme de război. Zâmbetul său lipsit de griji o cucerise din prima clipă, pe când era studentă la Sorbona și își scria lucrarea de doctorat despre etica lui Molière, pe care o abandonase când izbucnise războiul. El era pe atunci un tânăr lector de filosofie cu un aer boem, cu un cârd de studente înnebunite după el.

Era încă cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise în viața ei. Era înalt, se îmbrăca neglijent, dar elegant, în costume șifonate și cămăși albastre decolorate. Avea mereu părul un pic prea lung, iar vocea-i era atât de senzuală, ochii de un albastru atât de pătrunzător, încât făcea orice femeie să se simtă unică pe lume.

Această misiune îi oferise lui Flick șansa de a petrece câteva zile cu soțul ei, dar nu avuseseră parte de clipe fericite. Nu se certaseră, dar Michel nu era prea afectuos cu ea, de parcă nu l-ar mai fi interesat. Se simțise jignită. Instinctul îi spunea că are pe altcineva. Avea numai treizeci și cinci de ani, iar femeile tinere îl găseau încă atrăgător datorită farmecului său boem.

Nu ajutase nici faptul că după ce se căsătoriseră stătuseră mai mult despărțiți decât împreună, din cauza războiului. Se gândea cu amărăciune că erau multe franțuzoaice disponibile din Rezistență și nu numai.

Încă îl mai iubea. Dar nu în același fel: nu-l mai adora ca în luna de miere, nu mai dorea să-și petreacă toată viața făcându-l fericit. Vraja iubirii se destrămasese, iar la o analiză mai atentă își dădea seama că era înfumurat, egoist și neserios. Însă, când îi acorda atenția cuvenită, încă o mai făcea să se simtă unică, frumoasă și iubită.

Farmecul lui avea efect și asupra bărbaților, fiind un lider curajos și charismatic. El și Flick pusese la cale planul de bătaie. Aveau să atace castelul în două zone, împrăștiindu-i astfel pe cei care-l apărau, apoi aveau să se regrupeze în clădire pentru a forma o singură trupă care va pătrunde în subsol, va repera camera cu echipamentul și-l va arunca în aer.

Planul castelului le fusese furnizat de către Antoinette Dupart, cea care le supraveghea pe femeile de serviciu care făceau curățenie acolo în fiecare seară. Era, de asemenea, și mătușa lui Michel. Femeile își începeau tura la șapte seara, odată cu slujba de vecernie, iar Flick le vedea acum pe câteva dintre ele arătându-și permisele speciale gărzilor de la poarta din fier forjat. Pe planul de la Antoinette se vedea clar intrarea în subsol, dar nici un alt detaliu, căci era o zonă restricționată, în care aveau acces doar nemții, care-i puneau pe soldați să curețe pe acolo.

Planul de atac pus la cale de Michel se baza pe rapoartele de la MI6, Serviciul Secret Britanic, în care se spunea că acel castel era păzit de un detașament Waffen SS care lucra în trei schimburi, fiecare fiind format din doisprezece bărbați. Membrii Gestapoului care se aflau în clădire nu erau combatanți, iar majoritatea nici n-aveau să fie înarmați. Celula de rezistență Bollinger reușise să mobilizeze cincisprezece oameni pentru acest asalt, iar aceștia se risipiseră acum fie printre credincioșii din biserică, fie printre plimbăreții de duminică din piață, cu

armele ascunse sub haine sau în rucsacuri și sacoșe. Dacă cei din MI6 nu se înșelau, membrii Rezistenței aveau să depășească numeric gărzile.

Dar Flick era îngrijorată și simțea cum frica i se cuibărea în inimă. Când îi spusese lui Antoinette despre estimările celor de la MI6, aceasta se încruntase și îi zisese: „Mi se pare că sunt mai mulți“. Antoinette nu era proastă – fusese secretara lui Joseph Laperrière, producător de șampanie, până când i se reduseseră profiturile din cauza ocupației germane și soția lui devenise secretară – și putea să aibă dreptate.

Michel nu reușise să o lămurească de ce exista această diferență între estimarea celor din MI6 și presupunerile lui Antoinette. El locuia la Reims, și nici el, nici altcineva din grupare nu cunoștea Sainte-Cécile. Nu avuseseră timp să meargă în recunoaștere. Dacă se întâmpla ca oamenii din Rezistență să fie depășiți numeric, Flick se gândea cu groază că nu aveau nici o șansă în fața trupelor disciplinate ale germanilor.

Se uită prin piață după cunoscuți, în aparență oameni nevinovați care doar se plimbau, dar care erau de fapt pregătiți să omoare sau să-și sacrifice viața. În fața merceriei se afla Geneviève, o fată înaltă în vârstă de douăzeci de ani cu un Sten ascuns sub haina subțire de vară, care se uita cu atenție la un cupon de stofă verde-închis. Sten era un pistol-mitralieră preferat de cei din Rezistență, căci putea fi demontat în trei părți și ținut într-o geantă de mici dimensiuni. Deși Geneviève putea să fie fata pe care pusese Michel ochii, pe Flick o trecu un fior de spaimă la gândul că tânăra putea fi secerată de o rafală de gloanțe în câteva secunde. Bertrand, un băiat blond de doar șaptesprezece ani, ținea la subsuoară un Colt automat de calibrul 45 învelit într-un ziar, și traversa nerăbdător piața către biserică. Aliații parașutaseră sute de arme de acest tip. La început, Flick nu fusese de acord ca Bertrand să facă parte din grup pentru că era prea tânăr, dar acesta o implorase să-l primească și pe el, iar ea avea nevoie de cât mai mulți oameni, așa că cedase până la urmă. Spera ca bravura de care dădea

dovadă să nu-l părăsească odată ce începeau împuşcăturile. Iar Albert, căruia nevasta îi născuse primul copil în această dimineață, stătea pe scările din fața bisericii, ca să-și termine țigara și să poată intra la slujbă. Albert trebuia neapărat să rămână în viață. Avea asupra lui o sacoșă de pânză care părea plină de cartofi, dar înăuntru se găseau de fapt grenade de mână Mark I Mills nr. 36.

Atmosfera din piață nu avea nimic neobișnuit, cu excepția unui singur lucru. Lângă biserică era parcată o mașină sport imensă și puternică. Era o Hispano-Suiza fabricată în Franța, model 68-*bis*, cu un motor de avion V12, una dintre cele mai rapide mașini din lume. Avea un radiator din argint înalt și semeț, deasupra căruia se afla emblema cu barza în zbor și era vopsită în albastru-deschis.

Parcase acolo în urmă cu o jumătate de oră. Șoferul, un bărbat arătos de vreo 40 de ani, purta un costum elegant, dar era cu siguranță ofițer german – nimeni altcineva nu ar fi avut tupeul să se afișeze cu o astfel de mașină. Cea care îl însoțea, o roșcată sexy și înaltă, într-o rochie de mătase verde și cu pantofi din piele cu toc în picioare, era atât de chic, încât trebuia să fie franțuzoaică. Bărbatul fixase un aparat foto pe un tripod și făcea poze cu castelul. Femeia avea o expresie sfidătoare pe chip, de parcă știa că orașenii sărmani care se zgâiau la ea în drumul lor spre biserică o făceau „curvă“ în gând.

În urmă cu câteva minute, bărbatul o speriasse pe Flick când o rugase să-i facă o poză împreună cu prietena lui, având castelul în fundal. Îi vorbise politicos, îi surâsesse amabil, iar accentul german de-abia i se ghicea în voce. Distragerea atenției într-un moment crucial era ceva absolut îngrozitor pentru Flick, dar se gândise că refuzul ei ar fi stârnit bănuieli, mai ales că dorea să pară doar o femeie din partea locului care nu avea nimic mai bun de făcut decât să zăbovească pe terasa unei cafenele. Așa că îi răspunsese cum ar fi făcut orice franțuzoaică pusă în această situație: îl privise cu răceală și indifeerență, însă îndeplinise dorința germanului.

Fusese un moment amuzant și înspăimântător totodată: agentul secret britanic stătea în spatele aparatului; ofițerul german și târfa lui îi zâmbeau, în timp ce clopotele bisericii băteau secundele rămase până la explozie. Apoi ofițerul îi mulțumise și vru să-i ofere ceva de băut. Îl refuzase categoric: nici o franțuzoaică respectabilă nu putea sta împreună cu un neamț la o masă și să nu fie considerată curvă. El dăduse din cap în semn de înțelegere, iar Flick se întorsese la soțul ei.

Era evident că ofițerul se afla în afara orelor de serviciu și nu părea să fie înarmat, așa că nu prezenta nici un pericol, dar tot o deranja pe Flick. Acest gând nu-i dădea pace în ultimele secunde de acalmie, dar în cele din urmă înțelese că nu putea fi turist. Părea prea preocupat pentru cineva care nu voia decât să admire frumusețea vechiului castel. Femeia era exact ce părea să fie, dar el cu siguranță că nu era ceea ce voia să pară.

Înainte ca Flick să priceapă ce era cu bărbatul, clopotele încetară să mai bată.

Michel își termină băutura, apoi se șterse la gură cu dosul palmei.

Flick și Michel se ridicară de la masă. Încercând să pară relaxați, cei doi se îndreptară agale către intrarea în cafenea și se opriră în prag, punându-se instinctiv la adăpost.